

Arrest

nr. 52 278 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAYD TEYMOURI, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U heeft Armenië verlaten op 30 november 2009 en bent op 7 december 2009 aangekomen in België. De volgende dag vroeg u asiel aan. U verklaarde dat u er zelf niet voor hebt gekozen om uw land te verlaten, maar dat uw vader, X, u naar hier heeft gestuurd. U vreest voor uw leven omdat dat de Staatsveiligheid u wil gebruiken om uw vader te doen praten. Uw vader was tot 1991 dorpshef en lid van de HHSh (Armenian National Movement). Op 22 of 23 februari 2008 kregen u, uw vader en uw moeder (X) thuis bezoek van twee agenten. Ze beledigden en sloegen uw vader en u werd bij uw haar gegrepen en naar buiten geduwd. De reden van dat bezoek was dat uw vader op 19, 20 of 21

februari 2008 samen met een vriend voor Levon Ter Petrosian taxi's verhuurde om mensen naar protestacties te brengen. Vervolgens verklaarde u dat in april en mei 2008 uw ouders werden ontslagen op de school waar u in 2009 bent afgestudeerd. Sinds dat ontslag werd u door leerkrachten anders behandeld en werd u lagere scores toebedeeld. Tussen februari 2008 en november 2009 kwam de politie geregeld langs bij u thuis en werd er naar uw vader gevraagd. Op 16 november 2009 werden u en uw vader door twee functionarissen van de Staatsveiligheid meegenomen naar Jerevan. Daar werd u ondervraagd en geslagen om uw vader onder druk te zetten. De volgende dag bent u vrijgelaten nadat u uw paspoort hebt afgegeven en nadat u een uitreisverbod hebt ondertekend. Uw vader werd kort daarop vrijgelaten. Van 17 tot 30 november 2009 verbleef u bij een familielid in Jerevan. Sinds uw vertrek hebt u geen contact meer gehad met uw familie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw diploma, geboorteakte en sociale kaart.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisroute en reisdocumenten onaannemelijk vaag zijn. Zo verklaarde u dat u met een vals paspoort reisde, maar dat u dit document niet hebt bekeken omdat het u op dat moment niet interesseerde. Zo hebt u geen kennis van de valse identiteit noch nationaliteit waaronder u hebt gereisd (CGVS p. 5, 8, 13). U stelde dat u enkel wist dat u diende te zeggen dat u getrouwd was (CGVS p.8), maar de identiteit van uw echtgenoot is u onbekend (CGVS p.13). Wat de reisweg betreft, heeft u aangehaald dat u per bus en minibus via Georgië en Turkije bent gereisd, maar andere landen kan u niet noemen (CGVS p. 7, 8, 9). Aanvankelijk verklaarde u zelfs via Baku te hebben gereisd (p.7, 13, 22). Tweemaal werd geverifieerd of het via Baku was, gezien dit in Azerbeidzjan is gelegen. Even later verklaarde u echter dat u zich had vergist tussen Batumi en Baku en dat u Batumi bedoelde (CGVS p. 22). Dat u zo weinig weet over de reisweg en de gebruikte reisdocumenten, blijkt niet geloofwaardig. Dit doet vermoeden dat u uw ware reisroute en -documenten verborgen houdt. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat het eigenlijke asielrelaas betreft, maakt u het in het geheel niet aannemelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u van uw vader, Saroyan Martiros Hayriki, het land moest verlaten omdat u er niet meer veilig was aangezien de Staatsveiligheid u wilde gebruiken om hem te doen praten.

Echter blijkt dat u geen duidelijkheid heeft over de aard, ernst of het motief van de door uw vader en u geleden vervolging. Weliswaar weet u dat de gewelddadige interventie door politieagenten op 22 of 23 februari 2008 te maken had met de politieke agitatie van uw vader in die periode. Ook het feit dat uw ouders voorjaar 2008 uit hun tewerkstelling werden ontslagen en het feit dat u sedertdien door de leraren van uw school anders werd bejegend, situeert u in het kader van het politieke profiel van uw vader. Echter heeft u geen enkele informatie over de politieke activiteiten van uw vader tussen februari 2008 en november 2009 (CGVS p. 19). U gaf hierbij aan dat politiek u niet interesseert en dat uw vader vond dat politiek uw zaken niet waren (CGVS p. 15, 19). Ook weet u niet of uw vader zijn en uw problemen heeft gemeld aan Levon Ter Petrosian, laat staan of Levon Ter Petrosian enige demarche zou hebben gedaan om jullie problemen aan te kaarten (CGVS p. 18). Tijdens het verhoor door de Staatsveiligheid werd uw vader uitgehoord over ene Hatspanyan, maar u heeft geen enkele informatie over deze persoon of zijn verband met uw vader, en uiteindelijk met diens en uw vervolgingsprobleem. U heeft ook geheel geen navraag gedaan aangaande deze persoon (CGVS p. 23). Tenslotte heeft u sedert uw vertrek uit Armenië op geen enkele manier navraag gedaan aangaande de mogelijke verdere ontwikkelingen inzake de vervolgingsproblematiek van uw vader of u zelf. U verklaarde sinds uw vertrek geen enkel contact meer te hebben met uw ouders (CGVS p.3, 21). Naast het feit dat u via het internet de algemene situatie opvolgt in uw land (CGVS p. 21), geeft u aan dat u midden in de problemen bent vertrokken, maar niet op de hoogte bent van de actuele situatie (CGVS p.4, 14). U heeft dan ook geen informatie aangaande het lot van uw ouders of aangaande enige vervolging in uw hoofde sedert 17 november 2009. U heeft er met name geen idee van of u momenteel officieel wordt gezocht door de Armeense autoriteiten (CGVS p. 21, 4). In dit kader is het bovendien van belang erop te wijzen dat u geen begin van bewijs voorlegt van de verklaarde asielproblemen.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u een actuele vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Armenië.

Tenslotte dient, voor zover uw problemen zijn veroorzaakt door de door u gekende politieke activiteiten van uw vader in 2008, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op

opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep. Er hebben zich in maart 2008 ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Bijgevolg kan evenmin op basis van deze informatie in uw hoofde een gegronde vrees worden aangenomen omwille van de politieke activiteiten van uw vader in 2008.

De door u neergelegde documenten, met name uw geboorteakte, sociale kaart en diploma, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij persoonlijke identiteitsgegevens bevatten die niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook van de principes van het EU procesrecht. Tevens voert zij de schending van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de gelijkheid der wapens.

Verzoekster betoogt dat onderhavig beroep geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten. Zij haalt verder aan dat zij een aantal objectieve en controleerbare gegevens naar voren heeft gebracht en dat het de plicht van het Commissariaat-generaal is om deze gegevens te controleren. Zij heeft hier noch de contacten noch de mogelijkheden hiertoe, waardoor er geen gelijkheid van wapens is. Tevens is er een schending van het vertrouwensbeginsel doordat het volgens verzoekster aan de verwerende partij is om informatieverzameling à charge en à décharge te doen.

2.1.2.1. Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten luidt als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 52, derde lid van het Handvest van de Grondrechten stelt het volgende:

"Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt."

Luidens de toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten is het eerste lid van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten gebaseerd op artikel 13 van het EVRM. Het tweede lid correspondeert met artikel 6, lid 1 van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 29-30).

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten, noch artikel 6 van het EVRM, noch het recht op een eerlijk proces sluiten in zich het recht in hoofde van een verzoeker om zich in rechte te verdedigen door middel van niet in de procedure voorziene geschriften. Evenmin houdt het loutere feit dat een niet in de procedure voorzien geschrift uit de debatten wordt geweerd, een schending van deze bepalingen in.

Het wordt niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet en dit behoudens in het geval voorzien in het derde lid van deze bepaling. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt en dat de verzoekende partij niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de beroepen tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming bedoeld in het hiervoor aangehaalde artikel 39/2, § 1, derde lid. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2; zie ook GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Het louter uit de debatten weren van niet voorziene proceduregeschriften houdt derhalve niet in dat de verzoekende partij niet zou beschikken over een doeltreffende voorziening in rechte, noch dat dit afbreuk zou doen aan het hiervoor omschreven onderzoek in volle rechtsmacht.

Evenmin houden de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen de verplichting in hoofde van de Raad in om kennis te nemen van alle middelen die de verzoekende partij naar voren brengt, ongeacht of die nu al dan niet in het oorspronkelijke verzoekschrift werden aangehaald. Zoals uit de hiervoor aangehaalde wetsgenese blijkt, geschiedt de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95-96). Daartoe behoren niet de niet in de procedureregeling voorziene proceduregeschriften.

De omstandigheid dat de verzoekende partij geen middelen kan ontwikkelen welke niet naar voren zijn gebracht in het enige procedurestuk, houdt op zich niet in dat de Raad niet over volle rechtsmacht beschikt noch de genoemde artikelen en principes zou schenden.

2.1.2.2. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Te dezen toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing in dergelijke wanverhouding tot de motieven staat waarop ze is gebaseerd.

2.1.2.3. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.1.2.4. Verzoeksters bewering dat de commissaris-generaal alle gegevens die zij aanbrengt dient te controleren is niet correct. De Raad ziet dan ook niet in hoe het beginsel van de wapengelijkheid, dat de processuele gelijkheid inhoudt, geschonden zou zijn.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande haar reisweg. Aangezien zij nooit eerder Armenië heeft verlaten, mag het niet verbazen dat zij niet wist in welk Europees land zij was toegekomen. Op pagina 7 en 8 van het gehoorverslag heeft zij het wel degelijk over Batumi en zij bedoelde ook de andere keren feitelijk Batumi. Verder doet het er niet echt toe of zij zich de naam in het valse paspoort herinnert of niet, dit houdt immers geen verband met het asielrelaas. Verzoekster betwist verder dat de controles langs de grenzen onfeilbaar zouden zijn en verwijst terzake naar een artikel op de website van MO* magazine "*Halvering illegale immigratie onrealistisch*" en naar een artikel van 16/06/2010: "*Recessie tempert illegale immigratie*". Verzoekster besluit dat niet haar verklaringen inzake de reisroute ongeloofwaardig zijn maar eerder wel de stelling dat gelet op de strenge controles aan de EU en Schengen-buitengrens, de reisweg van verzoekster niet aannemelijk zou zijn.

Voorts bevestigt verzoekster dat zij geen gedetailleerde informatie kon geven over de politieke activiteiten van haar vader, maar volhardt dat zij wel informatie hieromtrent kon verstrekken die op redelijkerwijze kan verwacht worden van een 18-19 jarig meisje dat zelf niet politiek actief is. Verzoekster kon wel zeggen welke vragen de ondervragers in Armenië haar stelden en op welke wijze deze werden gesteld. Hierover vond echter geen diepgaand gehoor plaats.

Verzoekster voert aan dat het begin van bewijs haar coherent asielrelaas is. Er zijn immers geen tegenstrijdigheden of onwaarheden vastgesteld in haar relaas. Zij lijdt psychologisch zwaar onder het gegeven dat zij geen contact heeft met haar ouders doch haar vader stelde duidelijk dat zij onder geen beding zelf contact mocht zoeken.

Verzoekster stelt dat de informatie die zij geeft wel frappant goed overeenstemt met de informatie inzake Armenië in het administratief dossier. In deze informatie staat verder wel dat enkel de mensen die geen strafbare feiten hebben begaan niets te vrezen hebben, maar verzoekster stelt zich vragen bij wat onder een strafbaar feit zou vallen volgens de Armeense overheid. Tevens wordt in deze informatie gesteld dat mensen die nog politiek actief zijn druk ervaren. Verzoekster herhaalt dat zij gegevens heeft aangebracht die het Commissariaat-generaal gemakkelijk kan controleren, meer nog zelfs zou moeten controleren in het kader van een effectieve toepassing van de Conventie van Genève. Bovendien dient aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel te worden toegekend.

2.2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca Subject Related Briefing van 23 juni 2010: "*Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*", stuk 13 van het administratief dossier) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel, i.e. dochter van een lid van de HHSh - zonder leidinggevende functie en over wiens politiek engagement verzoekster verder nagenoeg niets concreet weet te vertellen (gehoorverslag van 9 juli 2010, p. 15 en 19) - geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

Verzoekster weerlegt niet de voormelde informatie, die door haar is gekend en waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft. Verzoekster stelt dat haar verklaringen frappant goed overeenstemmen met deze informatie. Zij stelt zich de vraag wat door de Armeense overheid aanzien wordt als een strafbaar feit. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich steunt op de eindconclusie van de landeninformatie, waaruit ondubbelzinnig blijkt dat verzoeksters vrees ongegrond is doordat de situatie in haar land van herkomst danig geëvolueerd is. Verzoeksters argumentatie gaat niet in op deze conclusie en vermag bijaldien niet een ander licht te werpen op dit doorslaggevend onderdeel van de bestreden beslissing. Verzoekster legt geen enkel bewijs neer ter staving van haar reisroute of vluchtrelaas, zonder dat hiervoor een plausibele verklaring voor is. Door de ontstentenis van een pertinent en bewijskrachtig stavingstuk voert verzoekster geen enkele dienstige indicatie bij, waaruit zou blijken dat de bestreden beslissing gestoeld is op verkeerde gronden.

Het gegeven dat verzoekster thans niet op de hoogte is over het lot van haar ouders, noch over haar eigen actuele situatie valt evenmin te rijmen met het voorhanden zijn van een gegronde vrees. Het betoog dat zij geen contact mocht zoeken verklaart niet waarom verzoekster niet via een omweg zoals kennissen, burens, familie of vrienden zich trachtte te informeren.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan deze vaststellingen om het beroep ongegrond te verklaren. In verzoeksters hoofde kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Zij voert aan dat er in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, noch waarom zij bij eventuele terugkeer geen gevaar mag vrezen in Armenië en of er al dan niet in Armenië onlusten zijn die onder bovengenoemde artikelen vallen.

2.3.2.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> en RvS 16 juni 2010, nr. 5750).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.3.2.2. Het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen, mist feitelijke grondslag. De commissaris-generaal heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn.

In casu komt de commissaris-generaal, in het licht van de hiervoor beschreven actuele situatie in Armenië, terecht tot de conclusie dat verzoekster niet aantoonbaar aanspraak kan maken op de bepalingen van artikel 48/4 vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER